

Vlastně jen do té doby, než separatisté proměnili hlavní město Mahranee v hromadu sutin.

Na volání o pomoc přišli Jediové. Mahranové věděli, že přijdou. Jenomže přišli pozdě. Separatisté, rozhněvaní neochotou mahraneeské vlády spolupracovat, se rozhodli, že genocida, nebo cosí, co se jí velice blížilo, bude nejlepší způsob, jak ovládnout tuto na suroviny bohatou planetu.

Nya zařala pěsti. Kéž by měla blaster! Byla vynikající střelec. Kdyby se nějaký nepřítel pokusil dostat na palubu lodi, mohla být klonům nasazujícím životy při ochraně uprchlíků velice užitečná. Nebo ještě lépe, Nya si přála, aby mohla některého z té separatistické chásky bodnout svým žihadlem, i když by to znamenalo –

Další výbuch, tentokrát ještě horší. Světla zablikala a zhasla, ale téměř okamžitě je nahradilo krvavě rudé nouzové osvětlení. Tmavošedý kov lodních přepážek jako by se začal kolem nich zlověstně stahovat. V Nye se něco zlomilo. Než si plně uvědomila, co dělá, vyskočila na nohy a vrhla se přes kryt k obdélníkovým dveřím.

„Nyo!“ V Rakshuině hlase bylo slyšet úzkost. „Řekli nám, že máme zůstat tady!“

Nya se prudce otočila a v očích se jí zablýsklo. „Jsem na válečné stezce, matko! Nemůžu tu jen tak sedět. Musím jim nějak pomoci!“

„Zbytečně bys...“ Rakshuin hlas pod Nyiným pohledem umlkl. Na jejím čenichu se v rudém světle zatřpytily slzy. Mahranové neměli telepatické schopnosti, ale Nya přesto věděla, že matka umí číst její myšlenky.

Vůbec nic nezmůžu. Jsme nenávratně ztraceni.

Rakshu to věděla také. Přikývla a pak řekla hlasem plným pýchy na své nejstarší dítě: „Bodni přesně.“

Nya nevěřila svým uším, když dostala toto strohé požehnání. Žihadlo byla věc, kterou měl každý Mahran od narození – a pokud bylo použito, záruka jisté smrti. Jed, který na místě skolil

každého nepřítele, putoval rovněž do srdce jeho kata. Dva sokoové pokaždé zemřeli společně. Tato slova se říkávala tomu, jehož návrat se neočekával.

„Sbohem, mami,“ zašeptala Nya, příliš tiše na to, aby ji matka mohla slyšet. Udeřila dlaní do tlačítka a dveře se otevřely. Bez váhání se rozběhla chodbou označenou pruhem nouzových světel; skluzem zastavila na místě, kde se chodba rozdělovala na dva různé směry, vybrala si jeden a prudce vrazila do jednoho z klonů.

„Hej!“ řekl klon docela přívětivě. „Tady nemáš co dělat, maličká.“

„*Nemíním* umřít zalezlá strachy jako krysa!“ odsekla Nya.

„Vždyť taky neumřeš,“ odvětil klon a snažil se, aby to znělo přesvědčivě. „Takovýmhle rachotinám jsme unikli už mockrát. Jen se klidně vrať do nákladového prostoru a nepleť se nám tu. Máme to pod kontrolou.“

Nya ucítila změnu v pachu jeho potu. Lhal. Na okamžik jí ho bylo líto. Jaký asi byl jeho život, když byl ještě mládě? Neměl nikoho, kdo by ho objímal nebo mu vyprávěl pohádky, žádná milující rodičovská ruka od něho neodháněla dětské noční můry. Měl jen bratry, ve všech směrech identické, vychovávané stejně spartánsky jako on sám.

Bratři, služba a smrt.

Bylo to zvláštní, ale najednou si připadala starší než klon a byla vděčná za svůj jedinečný život, který se chýlil ke konci. Nya se usmála, zavrtěla hlavou a proběhla kolem něho.

Nepokusil se ji zastavit.

Chodba končila zavřenými dveřmi. Nya stiskla tlačítko a dveře se odsunuly. Vešla do kokpitu a zalapala po dechu.

Nikdy předtím nebyla ve vesmíru, takže nebyla připravená na pohled, který se jí pětidílným průzorem naskytl. Jasně záblesky a pruhy laserové palby se střetávaly na pozadí mírumilovně vyhlížející temné plochy poseté hvězdami. Nya neměla dost cvi-